

Una televisió delictiva

A la reunió del Consell en què van posar sobre la taula la creació de RTVV, els socialistes valencians no tenien a les mans plomes, bolígrafs ni llapisseres. En realitat, cadascú agafava un pic ben punxegut i entre tots començaven a foradar la tomba del seu partit. Vint anys després del naixement, Canal 9 és el gabinet de comunicació més eficaç de què disposa cap govern de l'Europa occidental, Itàlia exclosa.

Però, més enllà de la manipulació informativa, l'ens públic es caracteritza per una programació paupèrrima, farcida de sèries i de films en castellà que contravenen un dels esperits de la llei de creació: promoure el valencià i prestigiar-ne l'ús. Del 9 d'octubre del 1989 ençà, més del 90% dels anuncis

Vint anys i res de nou. Ràdio Televisió Valenciana continua allunyada dels objectius amb què va ser creada: no fomenta el valencià ni és de qualitat ni tampoc no respecta la pluralitat ideològica. Heus ací la crònica d'un aniversari trist.

de Canal 9 s'han emès en castellà. El no-doblatge de la publicitat per part de les empreses demostra de manera fefaent quina llengua ha estat realment prestigiada. El balafament de recursos i l'elevada contractació externa deixen entreveure, d'una altra banda, la poca confiança que les successives direccions han dipositat en el personal de la casa. Aquells qui van signar contracte del 1989 al 1995 han estat arraconats a feines molt menors, i els qui hi han anat més tard sobretot hi han arribat mitjançant oposicions fraudulentas o gràcies a nomenaments a dit per un període de temps en què calia superar la prova de fe a què se sotmeten cada dia els periodistes de la casa.

Des del punt de vista comptable, RTVV és una empresa en situació de "fallida tècnica". Ho avisa a cada informe anual el síndic de comptes valencià, Rafael Queralt, que posa èmfasi en el mal negoci que, per exemple, representa el futbol: Canal 9 compra els drets dels equips valencians de primera i segona

Despropòsits tothora

Costa de resumir vint anys de programació de Canal 9, però un zàping ràpid a través de diverses etapes de la seua història ens ofereix una televisió paupèrrima.

‘España cañí’. Amadeu Fabregat va omplir la programació de films espanyols dels anys 60 i 70. Paco Martínez Soria, Gracita Morales o Pajares i Esteso s’hi van fer quotidians.

Mil i un serials. Des del primer moment i fins ara, mai no hi han faltat les telenovel·les sud-americanes més enrevessades. Una fórmula barata però de molt baixa qualitat.

Barroerisme. No menys previsible que els serials, a la primera època i més tard s’han emès sèries com *Matrimonios y algo más*, en què abunden el masclisme i els tòpics retrògrads.

Factoria Moreno. En aquesta mateixa línia cal incloure, igualment, els programes produïts per José Luis Moreno, que també va presentar *Entre amigos* a la dècada dels 90.

Debats foraseniyats. *Carta Blanca* i *Parle vosté, calle vosté* tenien el format de debat, però realment eren espectacles poc recomanables en què alguns convidats bevien alcohol.

Un judici paral·lel. El *cas Alcàsser* va tenir el seu espai a Canal 9, que va dedicar-hi un programa diari durant la celebració del llarg judici. Les teories conspiratòries hi tenien cabuda.

Bous en horari infantil. Canal 9 no ha tingut cap problema a programar corregudes de bous: en horari infantil, evidentment. La *fiesta nacional* també hi ha tingut espai setmanal propi.

Casaments en directe. No sols s’hi han retransmès en directe els enllaços de les infantes o del príncep Felip, sinó també la del torero Enrique Ponce, que va col·lapsar el centre de València.

Notes als cossos. La polifacètica Maria Abradelo va presentar *Calor, calor*, on joves d’ambdós sexes exhibien cossos lleugers de roba. Un jurat expert hi posava nota.

Fem ‘made in Valencia’. El programa estrella de Canal 9 és *Tómbola*, emès durant 384 setmanes del 1997 al 2004. Els xafardeigs de tot l’estat hi eren tractats de manera primmirada.

Racista i masclista. No menys denigrant fou l’efímer *Amunt València*, presentat pel populista Julio Insa i retirat en considerar-se masclista i en ocasions fins i tot racista.

La reina de la cuina. La desfilada d’estrelles del paper cuixé ha estat llarga. Bárbara Rey, per exemple, hi ha tingut programa culinari diari.

Humor casolà? *La nit d’Arévalo* oferia els acudits d’aquest humorista valencià acostumat a fer bromes dels botijosos. Programat en *prime time*, les gràcies només agradaven a uns pocs.

Paella per a tothom. La manifestació multitudinària del 2003, que es va cloure amb ració de paella gratuïta per als assistents, va comptar amb publicitat gratuïta en hores d’audiència màxima.

divisions a un preu molt superior al que més tard el revèn als operadors privats.

Més enllà de les xifres, l’actual síndic de greuges s’estrenava al càrrec el juny passat demanant “objectivitat, veracitat, imparcialitat i respecte al pluralisme polític” a l’ens. José Cholbi, polític de llarga trajectòria al si del PP, no tenia

cap més eixida, car les proves remeses pel PSPV-PSOE eren rotundes: una anàlisi dels informatius de novembre i desembre del 2007. Tan rotundes com qualsevol anàlisi que s’haguera efectuat basant-se en qualsevol mes dels que han vingut després. La política informativa no ha variat gens, tot aquest temps.

La presidenta de l’Acadèmia Valenciana de la Llengua, Ascensió Figueres –també ex-diputada popular–, ha demanat unes quantes vegades que la programació de Canal 9 siga “íntegrament en valencià” i que l’ens es comprometia molt més amb el sector àudio-visual valencià. Ara com ara, la que l’Estatut

Desembarcament d'opïnadors.

Molts periodistes que creaven opinió als mitjans estatals conservadors han treballat a Canal 9. El molt conservador Carlos Dávila, per exemple.

Magazín 'demodé'. Durant un temps, l'aposta pel magazín *Matí, matí* fou aquesta ex-concursant d'Eurovisió. En acabar el contracte, va passar a ser col·laboradora del mateix espai.

Mar Flores. Model famosa i de vida íntima convenientment airejada, Mar Flores va presentar *La música es la pista*, concurs de cançons, cap en català. El seu sou era un secret.

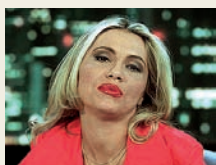
Un símbol. Fernando Sánchez Dragó va dirigir i presentar *El faro de Alejandria*, un programa d'entrevistes en què va bandejar, com no podia ser d'una altra manera, la cultura autòctona.

A preu d'or. Amb un pressupost del tot desorbitat, Julián Lago va dirigir *Panorama d'actualitat*, en què periodistes forans hi deien la seua. Tenia menys audiència que no la carta d'ajust.

Més entrevistes. En la mateixa senda es movia *Dame un beso*, programa presentat per l'antiga actriu del *destape* Victoria Vera, molt crítica amb els artistes que defensaven el PSOE i EU.

Baralles al plató. La tensió a *Debat obert* i *Gent de Tàrraga* evocava la de *Parle vosté...* Ací, fins i tot, el *Yoyas* –de *Gran Hermano*– i la famosa Nuria Bermúdez van agredir convidats.

Legal o banal? Un dels programes que la productora El Mundo TV ha venut a Canal 9 és *Investigación TV*, en què periodistes amb càmera oculta destapaven irregularitats de tota mena.

Tan de dreta que espanta. Pilar Ferrer, periodista fanàtica d'Aznar i de Zaplana, feia una opinió setmanal als noticiaris de Canal 9. Els presentadors van arribar a negar-se a presentar-la.

Agitadora popular. Manu Ríos, presentadora antigament propera a Unió Valenciana i ara incondicional del PP, també va presentar *Parlem clar*. Més que moderadora, semblava l'atiadora.

Més línia dura. El castellanenc Luis Herrero va fer un espai d'entrevistes –*La panderola*– en què sols el títol era en valencià. Periodista de la COPE, tot seguit esdevingué eurodiputat del PP.

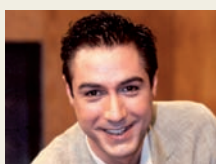
Romeries i més romeries. A la programació de Canal 9 no sols hi han cabut les falles, les fogueres o la Magdalena. S'hi retransmeten tots els actes religiosos d'anomenada en directe.

Parlem o 'hablamos'? Josep Puigbò, fora de TVE després de la derrota d'Aznar, presentà *Parlem clar*: en català només deia "bona nit". Els tertulians, majoritàriament conservadors.

Un habitual. Bertín Osborne ha estat un habitual a TVV. Hi ha presentat concursos diversos, i ara acaba d'estrenar una mena d'*Operación Triunfo* valenciana. El títol, *Un beso y una flor*.

'El Caso'. José Ángel Ponsoda va ocupar moltes vesprades a Canal 9 amb el seu *Punt de mira*. S'hi narraven successos esdevinguts arreu de l'estat, com si fora l'edició visual d'*El Caso*.

...I més sèries i films. Però, per damunt de tot, la programació de Canal 9 va farcida de sèries de gust dubtós i de films de sèrie B: cap, és clar, no és doblat al valencià.

reconeix com a "llengua pròpia" ni tan sols ocupa el 30% de la programació del primer canal, per bé que, això sí, hi predomina i molt al segon, Punt 2, que al sistema analògic ha estat substituït pel temàtic 24.9, merament informatiu. Com en el cas basc, la llengua que teòricament cal promocionar es troba marginada al

segon canal, amb una programació força allunyada del públic mitjà.

Tot plegat no ha afavorit que l'audiència fora més potent. Ans al contrari, la mitjana de telespectadors durant el període 1999-2008 –un minso 12%– és clarament inferior a la que aquests anys van aconseguir TVE-1, Telecinco i An-

tena 3 a les comarques valencianes. Una decadència que el 2009 no ha capgirat, tot i l'èxit de fórmules autòctones com ara *L'alqueria blanca* o les produccions humorístiques d'Albena Teatre.

L'antic règim. L'etapa dels socialistes al capdavant de l'ens no va significar

Quan la setmana passada el secretari general del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, accedia als estudis de RTVV a Burjassot (Horta), l'escenari li semblava del tot desconegut. Era la primera vegada que hi acudia –amb l'excusa del seu primer aniversari al capdavant del partit, i, això sí, a les 9 del matí, quan l'audiència de Canal 9 amb prou feines aplega uns pocs milers d'espectadors–, i va trobar-se que al plató l'esperava una mena de tribunal inquisitorial. A banda del conductor del programa, el polèmic Xavier Carrau, hi havia tres periodistes més: un de *La Razón*, un altre d'*Abc* i una tercera d'Onda Cero. Per bé que Alarte va mirar d'escapolir-se'n –les preguntes sempre eren en negatiu: moció de Benidorm, crisi econòmica, presumpte menyspreu del govern espanyol envers els valencians– amb referències al *cas Gürtel* o al setge informatiu del PP, el quartet de periodistes sempre hi tornava: “Que n'és de dolent, el seu partit”, li venien a dir.

D'esquerra a dreta i de dalt a baix, els quatre directors de RTVV a l'època del PP: J. J. Bayona, J. V. Villaescusa, P. García i J. L. Jaraba.

A l'espai en qüestió, *La tertúlia*, la temporada passada va desfilar un representant de l'oposició per cada quaranta del PP o de les institucions controlades pels populars. Una desproporció insultant que també caracteritza les tertúlies o debats d'aquesta mena. Tant a Canal 9 com a Ràdio Nou, la majoria de periodistes convidats a dir-hi la seua treballen en mitjans afins al PP. En el primer cas hi ha hagut i encara hi ha –per bé que

Un NO-DO a la valenciana

Per damunt del baix nivell de la programació i del poc ús del valencià, allò més destacable a la història de RTVV és la manipulació informativa. Amb el PP, la tendenciositat ha superat tots els límits coneguts.

menys– abundants plomes de Madrid contractades a costa de l'erari públic valencià en canvi d'un tracte deferent de la Generalitat i, sobretot, del seu president. En realitat, no hi ha debats ni opinions prestigiades més enllà de la promoguda pel PP: atacs constants al govern de José Luis Rodríguez Zapatero i elogi absolut de la feina del Consell, que ni tan sols es qüestiona. Qui gosa fer-ho, ni que siga per equivocació, rectifica *ipso facto*, atès el risc de no ser cridat de nou.

La censura arriba fins i tot al món de l'esport. Les peces de la secció són revisades pels editors, que en ocasions han arribat a reprendre becaris per haver muntat alguna notícia en què, de gaidó, hi apareixia algun membre del PSOE. En canvi, s'han emès tot de declaracions de Camps al bàsquet o al circuit, al camp del València o al del Vila-real. A les tertúlies radiofòniques esportives tampoc no falta la crítica als socialistes i la lloança infinita al PP. Tothom sap qui mana. Tothom sap qui paga.

L'obsessió perquè la imatge del PP sempre hi aparega ben polida prové de l'etapa de Zaplana, que va situar el diputat José Vicente Villaescusa de director general i el seu assessor personal Jesús Sánchez Carrascosa com a responsable màxim de Canal 9. Rellevaven, respectivament, Juan José Bayona i Vicent Tamarit, directors de transició. Amb Carrascosa, el president va passar a eixir vuit vegades més que la resta de polítics valencians junts, i era prohibit d'enregistrar-lo pel costat esquerre, per motius narcisistes. El nomenament de transició de José Forner, en substitució de Carrascosa, va ser l'avantsala de l'autèntica instauradora de la repressió informativa a l'ens públic, Genoveva Reig. Cap de premsa de Zaplana a Benidorm, va controlar amb mà de ferro

cadascuna de les notícies i els treballadors, a més d'avaluar una privatització de l'ens que Zaplana ja feia temps que tenia al cap. L'actuació judicial de CCOO va evitar aquest procés privatitzador, però d'aleshores ençà –que van estar molt actius– no s'han sentit els professionals de Canal 9 ni de Ràdio Nou, encara que el model informatiu continua deixant molt a desitjar. Hi regna el cansament.

Ja amb Camps a Palau, Pedro García va prendre les regnes de RTVV, i l'ex de TVE José Llorca, les de Canal 9. El primer era qui realment decidia cada detall. El 2007, Llorca fou reemplaçat per Àngel Quintanilla, ex-director de la Televisió de Galícia i de la de Múrcia,

De dalt a baix, i d'esquerra a dreta, els sis directors de Canal 9 a l'època del PP: Vicent Tamarit, Jesús Sánchez Carrascosa, José Forner, Genoveva Reig, José Llorca i Àngel Quintanilla.

sempre amb el PP al poder. Ara ha estat García qui ha plegat, i en aquest cas el recanvi ha estat José López Jaraba, que fins ara es responsabilitzava del canal informatiu 24.9, cosa que explica l'enorme importància que el cap del Consell atorga als noticiaris.

En efecte, el control recorda el NO-DO, i ho va demostrar, negre sobre blanc, el canal d'internet InfoTV, que va emetre unes imatges en què es veia la periodista que cada dia elabora les informacions referides al president de la Generalitat Valenciana parlant amb la responsable de premsa d'aquest, per tal d'acordar quin tractament donar a la notícia en qüestió.

El control és tan elevat que, del febrer al juliol, quan el *cas Gürtel* va esguitar i de quina manera el cap del Consell i la cúpula del PP valencià, Canal 9 va dedicar-hi molt menys temps que les cadenes estatals, i en cap moment no va explicar els motius per què Camps era imputat. Aquells dies els noticiaris van omplir-se d'imatges de Camps envoltat de gent, sempre aplaudit i content, en ocasions enmig de crits de "president, president!" i, per si no n'hi havia prou, fent proclames en què es deduïa que algú volia "aturar el creixement d'aquesta comunitat".

El control és estricte com enlloc més: en una connexió amb un concurs de paelles que se celebrava a Sueca, una assistent va eixir rere la locutora amb un paper que deia "Volem TV3", i la connexió, després de ser retallat l'enquadrament de manera infructuosa, va tallar-se de colp.

El control és tan i tan abusiu que les comptades ocasions en què algun dirigent socialista hi ha acudit com a convidat i ha aprofitat l'avinentsa per arremetre contra la manipulació de l'ens públic, el presentador s'hi ha revoltat de valent. La visita de la presidenta provincial del PSPV a València, Carmen Martínez, va incloure una invitació del presentador perquè aquesta acudira a les oposicions de RTVV i obtinguera una plaça de periodista. *Veure per creure.*

més ús del valencià ni tampoc una qualitat més gran de la programació. La tendenciositat informativa també hi era, però sense arribar als límits actuals, en què als noticiaris costa de trobar-hi veus opositors al govern. El període del 1989 al 1995, amb Amadeu Fabregat com a director general de RTVV, va ser presidit per la famosa llista de 543 paraules prohibides. Hi havia por d'una Unió Valenciana que aleshores es movia en uns percentatges de vot respectables i que atacava constantment el *catalanisme* dels socialistes. Això va dur Fabregat a vetar mots que podien "sonar malament" a les orelles de segons quins televidents.

L'encarregat de dictaminar quins –un total de 543– fou l'ex-cantant Lluís Forner, àlies *el Sifoner*, cosa que va significar un enfrontament obert amb els lingüistes de la casa, capitanejats per Toni Mollà. Fabregat estava preocupat principalment amb els doblatges; no hi volia un nivell de llengua excessivament culte que impactara encara més uns espectadors –tret dels que fins aleshores havien pogut sintonitzar TV3– no gaire acostumats a consumir televisió en català.

En aquell moment, com ara, les festes populars tenien una gran cabuda als noticiaris i, en general, a la programació: les falles feien créixer molt l'audiència –fins al 30%–, i això implicava tractar amb idèntica *devoció* la Magdalena de Castelló de la Plana o les Fogueres d'Alacant. Els informatius, aquells dies, anaven ben farcits d'informacions lúdico-festives.

L'era socialista també va dur abundància de concursos i de *talk-shows*, molts films espanyols dels anys 60 i 70 i diversos programes coproduïts per la FORTA –Federació d'Òrgans de Ràdio i Televisió Autònoms–, però en què no participava TV3 pel fet que, òbviament, eren en castellà. El paradigma de tota aquella època fou, sense dubte, *El show de Joan Monleón*, un concurs diari pedestre, però amb un èxit notable.

L'era Zaplana. L'arribada, el 1995, del govern de coalició integrat pel PP i Unió Valenciana va implicar un període de transició. Del juny del 1995 a l'abril del 1996, l'ens públic va viure una mena d'*impasse*. Just fins que José María Aznar va fer seu el govern espanyol i Eduardo Zaplana va veure clar que s'ençetava una nova era a l'àmbit estatal i

valencià. Després de catorze anys d'executius socialistes a la Moncloa i al Palau de la Generalitat, el jove president del Consell no volia originar cap terratrèmol a RTVV. Per això, abans dels comicis del 1995 va reunir-se amb un grup de periodistes i els va garantir que, si governava, materialitzaria una vella reivindicació dels professionals: l'aprovació d'un estatut de redacció.

En efecte, l'estatut va ser una realitat poc després de l'aterratge de Zaplana, però una altra cosa molt diferent fou el grau d'aplicació real: nul. El nou president va negar-se, sistemàticament, a reunir-se amb els membres del consell de redacció, òrgan que acabà dissolt el 2003 per la inacció i per la manca de quòrum a fi de renovar-lo.

L'escena més grotesca del primer any de Zaplana com a president, amb relació a RTVV, fou el nomenament interrompte de José Vicente Villaescusa com a cap d'informatius de Canal 9. Juan José Bayona, un comptable gris que Zaplana va situar al capdavant de l'ens en aquella primera etapa, va escollir qui aleshores era diputat popular a les Corts, a més de peça clau en l'engranatge que havia dut els conservadors a la victòria. L'endemà passat de prendre possessió, el seu nomenament va ser revocat. Però Zaplana el premià més endavant amb la direcció general de RTVV, on estigué del juliol del 1996 al juliol del 2004.

Abans, l'abril del 1996, Zaplana havia nomenat director de Canal 9 el seu país i amic de la infantesa Jesús Sánchez Carrascosa, que li havia estat cap de campanya electoral i que, a més, era casat amb la ferotge directora de *Las Provincias*, María Consuelo Reyna. El trànsit Sánchez a TVV va ser curt –un any i mig– però intens. Va mirar de fer créixer l'audiència de totes passades, fins al punt d'involucrar-hi la redacció d'informatius d'una manera peculiar: oferia 25.000 pessetes al periodista que obtinguera la notícia més destacada del dia, i 50.000 a l'operador de càmera que enregistrara la imatge de la setmana. Amb ell van arribar els primers símptomes de greu manipulació informativa. De l'octubre del 1989 a l'abril del 1995 –cinc anys i set mesos–, el president Joan Lerma havia acumulat 1.804 aparicions a Canal 9. Des d'aleshores i fins al febrer del 1998 –dos anys i deu mesos–, el president Zaplana ja hi havia aparegut

Una imatge de les falles de València referida al control informatiu del PP sobre Canal 9.

1.314 voltes. Un canvi de signe que també es complementava amb l'anorreament de l'oposició: eludida o divulgada negativament, actua de titella en uns teletenotícies elaborats absolutament a mida del govern valencià.

Comptat i debatut, qui més temps ha estat director de Canal 9 és Genoveva Reig, *Vea* per als amics com Zaplana. Al currículum amb què va arribar a TVV cridava l'atenció el càrrec de cap de premsa de l'Ajuntament Benidorm i la sots-direcció del gabinet de premsa de Presidència de la Generalitat, en tots dos casos a les ordres de Zaplana. "Jo vinc a treballar per a Zaplana", va intimar amb alguns càrrecs directius de l'ens el setembre del 1998. S'hi estigué fins el mateix mes del 2004, quan Zaplana ja estava a Madrid i Camps al poder valencià. Un mandat estable i coetani amb el de José Vicente Villaescusa.

De l'època de Genoveva Reig sempre es recordarà l'allau de periodistes de mitjans conservadors madrilenys pagats a colp de talonari per tal que després parlaren bé de Zaplana a la capital de l'estat i –només faltaria– l'elaboració de *llistes negres*: reguitzells de noms i cognoms dels desafectes al règim, gent amb contracte indefinit que va ser convenientment arraconada a feines considerades menors: internacional, esports, programes culturals del segon canal autonòmic... La filtració d'aquest *modus operandi* va aixecar polseguera, però no va implicar la dimissió de Reig ni tampoc del cap de personal des que

el PP controla RTVV: Vicente Sanz, ex-president provincial del partit a València i arxiconegut a partir d'uns enregistraments fets amb motiu del *cas Naseiro*, en què s'investigava el presumpte finançament il·legal dels populars. En una conversa privada amb Zaplana, se sentia Sanz com deia de forma ben clara una frase per a la història: "Yo estoy en política para forrarme."

Camps, un deixeble avantatjat. El control de Canal 9 per part de Zaplana era tan elevat que fins i tot apareixia com a ministre de Treball el doble que no Camps com a president. Segons que confessà un dels periodistes estrella vinguts de Madrid, Julián Lago –desaparegut recentment–, Camps fins i tot va plorar d'impotència davant seu i va estar a un pas de la dimissió, afectat per la insignificança de la seua persona als informatius dels mitjans públics.

Fins i tot va haver d'intervenir-hi Mariano Rajoy, que va donar via lliure a Camps perquè s'erigira en president del PP al País Valencià alhora que expressament s'adreçava a Zaplana per comminar-lo a treballar a fons al Congrés dels Diputats. Amb les mans lliures, Camps va situar a la direcció general de l'ens Pedro García, ex-zaplanista que no féu sinó perfeccionar la repressió a la pluralitat informativa practicada en temps de Zaplana. Va reduir sensiblement, això sí, la teleporqueria que caracteritzava Canal 9, per bé que paral·lelament no va fomentar-hi la qualitat: costa de trobar un dia en què les sèries i les televisions –sempre en castellà– no ocupen més de la meitat de la programació, per exemple.

La implicació de García al *cas Gürtel* n'ha motivat la dimissió irrevocable. L'ha rellevat provisionalment José López Jaraba, ex-periodista d'*Abc* –ha estat responsable de la secció "Nacional" i delegat al País Valencià– que aquesta mateixa setmana es convertirà en el nou director general amb els únics vots dels membres del consell d'administració designats pel PP. Res no indica, doncs, que el nou director abandonarà les velles pràctiques d'un ens endeutat fins al capdamunt: vora 1.500 milions d'euros que, tard o d'hora, i amb sucosos interessos bancaris, abonaran tots els valencians.

Victor Maceda

La setmana vinent –aquesta, per al lector– s'ha de reunir el consell d'administració de RTVV per nomenar un nou director general. Tot i que PSPV-PSOE i EUPV proposaran una figura de consens, perdran el temps: la persona de consens, segons que dicta el PP, ha de ser José López Jaraba, ex-director del canal informatiu 24.9 i cap provisional de l'ens des que, en ple estiu, va cessar Pedro García, implicat en el *cas Gürtel*. García és padri de la filla d'Álvaro Pérez, *el Bigotes*, i Noemí Ramal, *ex-mamachicho* que després ha treballat a Canal 9, fins al punt de retransmetre les campanades de cap d'any.

JOSÉ IGNACIO PASTOR: Això ens han dit, sí: "Si voleu consens, voteu López Jaraba."

AMADEU SANCHIS: No volen aplicar el model de RTVE, en què el PSOE pacta el director general amb els grups de l'oposició. De fet, ací és del tot impensable un programa com ara *59 segundos*, on l'altre dia els portaveus de l'oposició hi deien la seua. Ací no ha passat mai, això!

J. I. PASTOR: Sembla increïble, però el senyor Pedro García va presentar el cessament a Francisco Camps, abans de comunicar-lo al consell d'administració. És un defecte de forma, però quedar bé no costa res. Se n'ha anat, a més, sense presentar cap memòria de la situació de l'empresa i sense fer cap balanç de la seua gestió. Ha fet coses bones, però en general, és clar, ha estat la veu del seu amo. Dit això, el nomenament provisional és una cacicada, no és legal! De res no val que a Andalusia calga el vot de tres cinquenes parts del parlament, per a escollir el director de RTVA, o que a l'estat i a Catalunya el director també s'esculli a l'hemicicle. Al president Camps li fa terror la democràcia, fa l'efecte que li cal aquesta crossa per a mantenir-se al poder... Escolteu, teniu majoria absoluta al consell d'administració! Potser no es refia de Paz Ferrín, la dona de Víctor Campos [ex-vice-president del Consell, també implicat al *cas Gürtel*]. Que no es refie de nosaltres, encara rai, però que no es refie d'ella!

A. SANCHIS: Ara que ho dius, he detectat molta tensió a les últimes reunions...

J. I. PASTOR: Que nomenen director de RTVV un madrileny em recorda l'època de Zaplana, quan va dedicar-